

те и другите желѣзни останки. Ето до кадѣ достига систематическото разбойничество на турците.

Безъ да гледаме на многобройните обѣщания, нито казаните, нито добитака не сж вѣрнати. Пловдивския мютесарифинъ обясни, че множество добитака има събранъ въ Пловдивъ и че на жителите отъ околните села било заповѣдано да дохождатъ, за да познаватъ добитака си. Това распореждане, разбира са, е твѣрдѣ разумно и справедливо. Струвало е само да додишъ, макаръ по-нѣкога отъ 100 мили далечъ, и да докажешъ своето право на собственостъ, за да си земешъ добитака. Скайлеръ и Берингъ биле въ вѣсторгъ отъ тая проста и напълно дѣйствителна мѣрка. До колкото ми е познато, Берингъ и до сега е останалъ при това мнѣние, но Скайлеръ съ отличителното си умѣние да испитва тайните, научилъ са, че наедно съ това распореждане било заповѣдано никого да не пущатъ отъ селата безъ особни паспорти. И така, бѣлгарете имали пълно право да добавятъ въ Пловдивъ и да си зематъ имането, не тѣ биле длѣжни да осѣществятъ това право, безъ да са отлѣжатъ отъ селата си. Позволявали имъ да добавятъ въ града, но имъ запрещавали да излизатъ отъ селата си. Нищо по-добѣ отъ тоя примѣръ не може да докаже, какъ турските власти удовлетворяватъ европейските искания за справедливостъ камъ християните. Въ Клисура никому не са позволявало да напусне развалините на дома си и да иде въ сѣсѣдните села на работа, да проси милостиня, или да си посѣти приятелите. Мюдюринъ намираще това распореждане твѣрдѣ негѣпо и притѣснително. Мнозина отъ клисурците занимавали са сж, освѣнъ съ приготвѣнието на розовото